

19

Co zavinila paní Skorkovská

Pak přišlo několik dlouhých deštivých dnů. Nebe bylo pořád nízké, zatažené a skoro ustavičně pršelo. Z Pavlova pokojíku teď nebylo vidět na obzor k lesíku, za nímž začínaly Opičí stromy. Vše bylo ponořeno do mlhy.

„Ještě štěstí, že jsme tak dobře přikryli kamna,“ prohodila Jiřka na jedné z četných schůzek u Pavla, na nichž se scházela celá Svorná sedma.

„A jak jste je vlastně přikryli?“ zeptal se Cikáda, „už si to ani pořádně nepamatuju.“

„Jak by sis to mohl pamatovat,“ usmál se Pavel, „vždyť jsi šel tehdy napřed domů s Lenkou a my kamna přikrývali sami. Naložili jsme na ně kupy chvoji, pod to jsme ještě podložili terč na šipy, tak snad kamna tolik neutrpí.“

„A když, tak si je zase opravíme,“ řekl Jára, klidás.

„A copak asi dělá Pískláček,“ vzpomínala Martina. „Ten je chudinka asi promočený a zkřehlý. Nejraději bych pro něho došla a přinesla bych ho sem.“

„Ale jen se neboj a nestarej se,“ radil a utěšoval ji Cikáda. „Pískláček se postará o sebe sám, tak jako se staral dříve, kdykoli pršelo, a tak jako tisíce jeho šedivých Pískláčků po všech lesích a lukách. Snad bys tam nechtěla jít teď?“

„Chtěla, chtěla,“ tvrdila umíněně Martina. „Vždyť to není tak daleko.“

Začala vypočítávat jednotlivé úseky cesty. Jak by vyšla zadním vchodem domu, prošla by roklinou za domem, přes silnici do plání, pak k lesíku, vyšplhala by se po skalce, no a pak už jsou Opičí stromy a těmi už ta cesta netrvá dlouho.

A najednou Martinu Pavel podivně přerušil. Prudce, ale tiše vyskočil a dal prst na ústa. Martina i všichni ostatní zmlkli a jakoby zkameněli.

„Někdo je za dveřmi,“ zašeptl Pavel. „Poslouchá tam, a teď se dokonce pokusil dívat se sem klíčovou dírkou.“

Začal zase nahlas hovořit obyčejným hlasem a o obyčejných věcech. Při tom rukama i celým obličejem naznačoval, aby každý honem začal nenápadně mluvit.

Všichni pochopili. Rozhovor se opět rozproudil. Pavel mluvil o svém úkolu na zítřek. Cikáda s Járou se přeli o nejnovějších leteckých známkách a Jiřka s Lenkou se dohadovaly o nějaké křížovce. Všichni byli zmatení.

A Pavel zvolna a tiše vstal, pak udělal jediný veliký skok a prudce otevřel dveře na chodbu.

V jejím přítmí trochu ulekaně, ale přesto posměšně a výhružně stála paní Skorkovská, ve svých kostičkovaných bačkorách a divně se usmívala.

„Dobré odpoledne, paní Skorkovská,“ oslovil ji Pavel chladně, „co si přejete? Mohla jste jít hned dál, nemusela jste poslouchat za dveřmi.“

„Kdo poslouchal za dveřmi?“ řekla nepřátelským hlasem paní Skorkovská. „Náhodou jsem jen tak šla okolo. Ale přece jsem něco zaslechla z těch vašich pletich tady. Už vás tady pozorujeme moc dlouho, ty vaše tajné spády. Jistě v nich nebude nic dobrého. A co je to tadyhle?“ Při tom ukázala kostnatým prstem na něco na stole, co na Pavla působilo jako elektrická rána.

Celá lahvička černého inkoustu ležela zde převržená a rozlité na bílém ubrusu. Asi ji Pavel sám převrhl při svém skoku ke dveřím.

„Všechno jste zavinila vy!“ vykřikl Pavel zoufale na nepřijemnou sousedku. Otočila se nadutě ve dveřích a vyšla na chodbu.

„Přinesu citron,“ zašeptala Jiřka a vyrazila ze dveří. Lenka honem vzala piják a vysála zbytky inkoustu z ubrusu.

Všichni včera slyšeli Pavlovu maminku, jak přísně nakažovala, aby se s ubrusem zde v Pavlově pokoji dobře zacházelo